

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer tjuefem

Jeff Pippenger

2026-01-11

Nummer tjuefem

Joels bok konfronterer lederskapet i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken med vitnesbyrdet om dets tiltagende opprør gjennom fire generasjoner. Disse fire generasjonene er også fremstilt i Esekiel kapittel åtte, hvor de tjuefem mennene i den fjerde generasjonen bøyer seg for solen. I 1901, 13 år etter opprøret i 1888, organiserte Adventistkirken en komité for å lede kirken.

Den første Generalkonferansens eksekutivkomité ble opprettet under den store omorganiseringen på Generalkonferansens sesjon i 1901, og den bestod av 25 medlemmer. Dette var en betydelig utvidelse fra komiteen før 1901, som bare hadde 13 medlemmer. Antallet medlemmer har økt gjennom årene, men Jesus identifiserer alltid enden med begynnelsen. Begynnelsen var 25 medlemmer, med én som leder, parallelt med et skift i helligdommen, som bestod av 24 prester og én yppersteprest.

Judas og Sanhedrinet er to symboler på opprør i Kristi tid. Sanhedrinet representerer den laodikeiske syvendedagsadventistkirken. Sanhedrinets medvirkning i Kristi korsfestelse er et forbilde på adventismens rolle i søndagslovkrisen. Sanhedrinet – det øverste jødiske råd i Jerusalem, sammensatt av yppersteprester, eldste og skriftlærde, under ledelse av ypperstepresten Kaifas – spilte en sentral rolle i begivenhetene som ledet frem til Jesu død.

Etter Jesu arrestasjon i Getsemane (tilrettelagt ved Judas' forræderi), ble han om natten ført fram for Sanhedrinet i Kaifas' hus. De søkte vitnesbyrd for å få ham dømt og førte fram vitner som anklaget ham for blasfemi og oppvigleri.

Da Kaifas direkte spurte Jesus om han var Messias (eller Guds Sønn), førte Jesu bekreftende svar, «Du har sagt det», til at øverstepresten erklærte: «Spott mot Gud!» Rådet dømte ham som skyldig til døden. Siden de under romersk herredømme manglet myndighet til å fullbyrde dødsdommer, overgav de Jesus til Pontius Pilatus, den romerske landshøvdingen, idet de anklaget ham for oppvigleri for å sikre en romersk henrettelse. Den faktiske korsfestelsen ble utført av romerske soldater etter Pilatus' ordre, men først etter at Pilatus ga etter for press fra overprestene og en folkemengde (som krevde Jesu død og løslatelsen av Barabbas).

«Da Kristus var her på jorden, foretrakk verden Barabbas. Og i dag treffer verden og kirkene det samme valg. Scenene med forræderiet, forkastelsen og korsfestelsen av Kristus er blitt gjentatt, og vil igjen bli gjentatt i umåtelig stor målestokk. Mennesker vil bli fylt med fiendens egenskaper, og gjennom dem vil hans villfarelser ha stor makt. I nøyaktig samme grad som lyset blir avvist, vil det være misoppfatning og misforståelse. De som forkaster Kristus og velger Barabbas, arbeider under et ødeleggende bedrag. Forvrengning og falskt vitnesbyrd vil vokse til åpent opprør. Når øyet er ondt, vil hele legemet være fullt av mørke. De som gir sin

hengivenhet til noen annen leder enn Kristus, vil finne seg selv under herredømmet, i legeme, sjel og ånd, av en besnærelse som er så fengslende at sjeler under dens makt vender seg bort fra å høre sannheten for å tro løgnen. De blir fanget og tatt, og ved hver eneste handling roper de: Gi oss Barabbas fri, men korsfest Kristus.»

«Selv nå blir denne beslutningen truffet. Scenene som utspilte seg ved korset, blir gjentatt. I de menigheter som har forlatt sannhet og rettferdighet, blir det åpenbart hva den menneskelige natur kan gjøre og vil gjøre når Guds kjærlighet ikke er et varig prinsipp i sjelen. Vi behøver ikke å bli overrasket over noe som kan finne sted nå. Vi behøver ikke å undre oss over noen redselsfulle utviklinger. De som tramper Guds lov under sine uhellige føtter, har den samme ånd som de menn hadde som hånte og forrådt Jesus. Uten samvittighetskvaler vil de gjøre sin far djevelens gjerninger. De vil stille det spørsmålet som kom fra Judas' forræderske lepper: Hva vil dere gi meg dersom jeg forråder Jesus Kristus til dere? Selv nå blir Kristus forrådt i sine helliges person.» Review and Herald, 30. januar 1900.

Dersom avsnittet virkelig betyr det som står der, da vil de som ble identifisert som «å velge Barabbas», være ute av stand til å forstå hva avsnittet lærer. Disse menneskene er de menneskene i 2 Tessalonikerbrev som mottar kraftig villfarelse, fordi de ikke elsket sannheten. Om dem som velger Barabbas, sier hun: «De som gir sine hengivenheter til en hvilken som helst leder i stedet for Kristus, vil finne seg under en besnærelses herredømme som er så fortryllende at sjeler under dens makt vender seg bort fra å høre sannheten for å tro løgnen, og slik kommer de under kontroll av denne forheksethet med legeme, sjel og ånd.» De som velger Barabbas, er under Satans kontroll før veimerket om korset og søndagsloven. I den tilstanden kan de umulig forstå hva avsnittet lærer. De vil derfor hevde at «forholdene da Søster White nedskrev disse ordene, gjaldt den særegne historien, ikke nå». Kanskje ville de si: «Hun taler om kristendommen på en generell måte, og dette gjelder ikke direkte Syvendedags Adventister.» Tøv.

Selvsagt var de historiske omstendighetene da søster White skrev disse ordene, i virkeligheten en kommentar til hennes personlige historie; men, likesom med Johannes i Åpenbaringen, når en profet får beskjed om å skrive, får han beskjed om å skrive «det du har sett, og det som er, og det som skal skje heretter». Når en profet nedtegner de ting som er, nedtegner han samtidig de ting som skal komme.

Lederskapet i adventismen er representert ved Esekiels 25 menn, som også profetisk er knyttet til de 250 mennene som stod sammen med Korah, Datan og Abiram. Like betydningsfullt er det at opprørerne i 1888 og Generalkonferensen i Minneapolis av søster White ble identifisert som en gjentakelse av Korahs, Datans og Abirams opprør. Søster White lærer uttrykkelig at når engelen i Åpenbaringen atten stiger ned og opplyser jorden med sin herlighet, begynner den sene regn.

«Sildigregnet skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Søster White lærer direkte at engelen i Åpenbaringen atten steg ned ved Generalkonferansen i 1888 med budskapene til A. T. Jones og E. J. Waggoner. Da hun var på konferansen, ble hun så overveldet av opprøret at hun besluttet å pakke sammen sine eiendeler og reise, men en engel sa til

henne at hun måtte bli og nedtegne historien, for den var en gjentakelse av Korahs opprør. Hvorfor ønsket engelen at det skulle nedtegnes, dersom det ikke var for et vitnesbyrd i de siste dager? Hvis det er et vitnesbyrd for de siste dager, hva annet kan det da bety enn at den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken vil vandre i Sanhedrinets fotspor under søndagslovskrisen, og særlig den historien som leder opp til den?

Budskapet til Jones og Waggoner ble framstilt som «budskapet om rettferdiggjørelse ved tro, i sannhet», «Laodikea-budskapet», «budskapet om Kristi rettferdighet» og «den tredje engels budskap». Opprørerne motsatte seg budskapet og forkastet også ledelsen fra Profetiens Ånd og de utvalgte budbærerne ved møtet. Søster White lærer også at når de store bygningene i New York City blir styrtet ned ved et berøring av Guds makt, da vil Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt. Siden 11. september har lederskapet i den laodikeiske syvendedags adventistkirken gjentatt Korahs opprør, opprøret til de 25 menn i oldtiden, opprøret blant lederskapet i 1888 og Sanhedrinets opprør i tiden som ledet fram til korset. Disse 25 mennene er et symbol som representerer et forfalsket levittisk prestedømme.

En levitt skulle være 25 år gammel når han begynte å tjene.

Og Herren talte til Moses og sa: Dette er det som gjelder for levittene: Fra de er tjuefem år gamle og oppover, skal de gå inn for å gjøre tjeneste ved arbeidet i sammenkomstens telt. Men fra fylte femti år skal de tre tilbake fra denne tjenesten og ikke tjene mer. De skal likevel gjøre tjeneste sammen med sine brødre i sammenkomstens telt, for å vareta det som er dem betrodd, men ikke utføre selve tjenestearbeidet. Slik skal du gjøre med levittene når det gjelder deres tjenesteplikt. 4 Mosebok 8:23–26.

En levitt begynner sin tjeneste i en alder av tjuefem år og tjener i tjuefem år, inntil han er femti. Paktens Engel i Malaki 3 renser og lutrer også levittene ved søndagsloven, slik Han gjorde den 22. oktober 1844.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde vei foran meg; og Herren, som dere søker, skal plutselig komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i. Se, han kommer, sier hæskarenes Herre.

Men hvem kan utholde hans kommes dag? og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er som smelterens ild og som vaskernes såpe. Og han skal sitte som en smelter og renser av sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren et offer i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:1–4.

Tallet «25» representerer som symbol ikke bare en trofast levitt, men også en falsk levitt. «25» som symbol identifiserer derfor atskillelsen mellom to klasser av tilbedere, enten de er kloke og uforstandige jomfruer, sauer og geiter, hvete og ugress. Tallet tjuefem er et symbol ikke bare på en levitt, men like viktig er det et symbol på atskillelsen (renselsen) av levittene. Denne atskillelsen finner sted ved søndagsloven, og den er et hovedemne i Guds profetiske Ord. Det er passende at Matteus kapittel tjuefem ganske enkelt er en fortsettelse av Jesu profeti om verdens ende i Matteus tjuefire.

Og Jesus gikk ut og bort fra templet; og hans disipler kom til ham for å vise ham tempelbygningene. Men Jesus sa til dem: Ser dere ikke alt dette? Sannelig sier jeg dere: Her skal ikke stein bli tilbake på stein, som ikke skal bli revet ned. Matteus 24:1, 2.

Da Jesus forlot templet, vendte han aldri tilbake igjen. I de siste versene av kapittel tjuetre hadde Jesus uttalt dom over Sanhedrinet, og dommen er uttrykt som «åtte» verop, og forfalsker således de åtte sjelene på arken, den åttende dagen for omskjærelsen, den åttende dagen for oppstandelsen, de åtte slektsledd fra Abraham 430 år og videre. Det forfalskede tallet «åtte» står i samsvar med den forfalskede levitten.

Sannelig sier jeg dere: Alt dette skal komme over denne slekt.

Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg, hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn, likesom en høne samler kyllingene sine under vingene, men dere ville ikke! Se, huset deres blir overlatt til dere selv, øde.

For jeg sier eder: Fra nå av skal I ikke se meg før I sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn. Matteus 23:36–39.

Matteus kapittel tjue-to avsluttes med en illustrasjon av sammenbindingen av de ugudelige i bunter, og avsluttes med det siste samspillet mellom Kristus og de ordkløvende jødene. Deretter forlater Han i kapittel 24 tempelet for siste gang og innstiller sitt arbeid for det gamle Israel. Kapitlet ender der det begynte, med kunngjøringen om at deres hus ble etterlatt dem tomt, og det som Han kalte sin Fars hus da Han første gang rensket tempelet, var nå det tomme jødiske hus.

I kapittel 24 skal Jesus besvare spørsmål om tempelet og dets nært forestående ødeleggelse. Ødeleggelsen skulle finne sted i nettopp den slekt, som var en hoggormyngel. Han forlot det tempelet for aldri å vende tilbake, så de forutsigelser han fremsetter, retter seg mot det åndelige, ikke det bokstavelige Israel. Når Kristus forlater tempelet, som er den laodikeiske syvendedags adventistkirke, slik Han gjorde med det gamle Israel, vil samtidig det menneskelige tempel, de hundre og førtifire tusen, bli forenet med det guddommelige tempel for evigheten. Da Jesus forlot det gamle Israels tempel, skilte Han seg fra sitt tidligere paktsfolk for evigheten.

Kapittel elleve til og med kapittel tjueto i Matteus er omegaet til linjen fra kapittel elleve til tjueto i Første Mosebok. Når linjen begynner i Første Mosebok elleve, markerer den også begynnelsen på Babel og Babels dødspakt, som når sin omega-oppfyllelse i Åpenbaringen kapittel sytten, vers elleve, verset som er det døde sentrum av de versene som utgjør kapittel elleve til tjueto. Midten av kapitlene elleve til tjueto i Første Mosebok, Matteus og Åpenbaringen fremhever hver for seg banneret eller dets forfalskede banner. I Første Mosebok var det omskjærelsen, i Matteus var det Peter og klippen som Kristus ville bygge sin kirke på, og i Åpenbaringen var det det forfalskede dyret som var og er og skal stige opp, som er den åttende, som er av de sju, og som deretter blir gift med dragen.

Elleve og tjueto er symboler som identifiserer foreningen av guddommelighet med menneskelighet, hvilket er selve det anliggende som fremstilles ved at Kristus skriver sin lov på våre hjerter og i våre sinn. 11 og 22 er symboler på pakten til de hundre og førtifire tusen. I

Matteus, kapittel tjuetre, mottok det falske presteskapet åtte veer; på samme tidspunkt blir det sanne presteskapet salvet. Prestene ble innviet i sju dager, og på den åttende dagen begynte de å tjene.

Det er ikke tilfeldig at de sju dagene med innvielse av prestene, som førte til at deres tjeneste begynte på den åttende dagen, begynner i Fjerde Mosebok kapittel åtte og vers én, for «81» er et symbol på prestene.

Og Herren talte til Moses og sa: Ta Aron og hans sønner med ham, og klærne, og salvingsoljen, og en okse til syndofferet, og to værer, og en kurv med usyret brød; og kall så hele menigheten sammen ved inngangen til sammenkomstens telt. Og Moses gjorde som Herren befalte ham; og forsamlingen ble samlet ved inngangen til sammenkomstens telt. Og Moses sa til menigheten: Dette er det som Herren har befalt skal gjøres. ...

Og dere skal ikke gå ut fra døren til sammenkomstens telt på sju dager, før deres vigslingsdager er omme; for i sju dager skal han vigsle dere. Slik som han har gjort på denne dag, slik har Herren befalt at det skal gjøres, for å gjøre soning for dere. Derfor skal dere bli ved døren til sammenkomstens telt dag og natt i sju dager og holde Herrens bud, så dere ikke dør; for slik er jeg blitt befalt. Og Aron og hans sønner gjorde alle de ting som Herren hadde befalt ved Moses' hånd. Og det skjedde på den åttende dag at Moses kalte Aron og hans sønner og Israels eldste; og han sa til Aron: Ta deg en ung kalv til syndoffer og en vær til brennoffer, uten lyte, og bær dem fram for Herrens åsyn. ... Og Moses sa: Dette er det Herren har befalt at dere skal gjøre, så skal Herrens herlighet åpenbare seg for dere. ... Og Aron løftet sin hånd mot folket og velsignet dem, og steg ned etter å ha ofret syndofferet og brennofferet og fredsofferene. Og Moses og Aron gikk inn i sammenkomstens telt, og de kom ut og velsignet folket; og Herrens herlighet åpenbarte seg for hele folket. Og ild gikk ut fra Herrens åsyn og fortærte på alteret brennofferet og fettet; og da hele folket så det, jublet de og falt på sitt ansikt. 3 Mosebok 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Kapittel tjuetre identifiserer de falske levittene som blir åpenbart på den tid da de ekte levittene blir beseglet. Matteus kapittel tjueto avsluttes med at ingen lenger våget å stille Jesus flere spørsmål; deretter fremsetter han i kapittel tjuetre de åtte veropene, og tilkjennegir at prøvetiden for Sanhedrinet var avsluttet, og at den utøvende dom da skulle begynne. I kapittel tjuetre identifiserer han tempelet som jødernes hus. Det er viktig å se rekkefølgen i kapitlene.

Matteus kapittel elleve til tjueto identifiserer fullbyrdelsen av beseglingen av de hundre og førtifire tusen i sammenheng med Guds pakt med et utvalgt folk. Palmonis symbolikk i alfa, kapittel elleve, og hans symbolikk i omega, kapittel tjueto, fører seg til fortellingen innenfor kapitlene.

Kapittel tjuetre er soningen, foreningen av det guddommelige med det menneskelige, slik det er representert ved tallet tjuetre. Men kapitlet forteller om den utøvende dom over ugresset, det forfalskede prestedømmet, de forfalskede levittene. Hver prest var en levitt, men ikke hver levitt var en prest. Blant Levis etterkommere var det bare Arons blodslinje som var kvalifisert til prestedømmet. Bibelen fastslår at levittene skulle begynne å tjene ved tjuetvårsalderen, men Kehats sønner skulle tjene ved trettiårsalderen.

Og Herren talte til Moses og til Aron og sa: Hold manntall over Kehats barn blant Levis barn, etter deres slekter, etter deres fedrenes hus, fra tretti år gamle og oppover inntil femti år gamle, alle som trer inn i tjenesten for å utføre arbeidet i sammenkomstens telt. 4 Mosebok 4:1–3.

Tallet «30» representerer prestene som var i blodslinjen til Kehat, som var sønn av Levi, og Kehats sønn var Amram, som var Arons far. Levi betyr «knyttet eller forenet med Gud». Kehat betyr «samlet omkring Hans nærvær». Amram betyr «opphøyet folk», og Aron betyr «lysbærer eller opphøyet mellommann». Sammen opptegner de en bevegelse fra Rødehavet til Sinai, og typifiserer således pakten mellom Gud og de hundre og førtifire tusen, som er det menneskelige tempel som forenes med det guddommelige tempel, når Kristus rekker ut sin hånd annen gang for å samle sitt folk, levningen, inn i sin helligdom, hvor Han deretter løfter dem opp og opphøyer dem idet de blir opplyst med den himmelske yppersteprest, slik Han opplyste Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego.

Tallet «30» representerer en forberedelsesperiode for prestene, og 25, som levittenes alder, skal anvendes på 30, linje på linje, for enhver prest var en levitt, men ikke enhver levitt var en prest. Tretti representerer forberedelsesperioden som begynte i 1989, ved endetiden, og den ender ved søndagsloven i De forente stater. Tallet tjuefem, som et symbol på levitter, er også symbolet på adskillelse mellom to klasser, og i forhold til prestene identifiserer det en adskillelse. Tjuefem markerer adskillelsen mellom levittene og de falske levittene ved søndagsloven, og i sammenhengen med de ekte prestene og de ekte levittene skaper det også et skille, om enn ikke en negativ adskillelse, slik som med de falske levittene.

Kehat var en av de tre hovedgrenene av levittene (sammen med Gerson og Merari). Prestelinjen kom særskilt gjennom Kehats etterkommer Aron. Aron er Levi's etterkommer i fjerde slektsledd, og det prestelige privilegium var begrenset til hans mannlige etterkommere innen denne kehatittiske grenen. Kehatittene som helhet (alle Kehats etterkommere) hadde den ære å bære de aller helligste gjenstandene, men bare Arons linje kunne faktisk utføre de prestelige tjenestene ved alteret og i helligdommen. Aron representerer den samme fjerde generasjon som Joels «gamle menn», eller de «eldste menn» i Ezekiel kapittel åtte, som bøyer seg for solen.

Systemet med 24 roterende skiftordninger (avdelinger) for prestene (og tilsvarende for ikke-prestelige levitter i støttende roller som musikere og portvoktere) ble opprettet av kong David. David organiserte Arons etterkommere i 24 skiftordninger (avdelinger) til å gjøre tjeneste på omgang (1 Krønikebok 24:1–19). David delte dem, med hjelp fra prestene Sadok (fra Eleasars linje) og Ahimelek (fra Itamars linje), inn i 24 grupper (16 fra Eleasars større familie, 8 fra Itamars). Det ble kastet lodd for å fastsette tjenesterekkefølgen.

Hvert skift gjorde tjeneste i én uke (fra sabbat til sabbat), to ganger i året, og dessuten gjorde alle skiftene tjeneste sammen under de store høytidene (påske, pinse, løvhyttefesten). David organiserte på lignende måte de ikke-prestelige levittene i 24 skift for musikk, portvoktertjeneste osv. (1 Krønikebok 23–26). Dette systemet ble innført under Salomo (2 Krønikebok 8:14) og fortsatte gjennom perioden med det andre tempelet. Sakarja, far til Johannes Døperen, tilhørte Abias skift — Lukas 1:5; 1 Krønikebok 24:10. Rekkefølgen for de 24 presteskiftene ble bestemt ved loddtrekning, og Sakarja var i Abias skift, som blant de tjuefire skiftene representerte det «åttende»

skiftet. Sakarja betyr «Gud husker», og hans fars navn, Abia, betyr «Gud er min far».

Den himmelske Fader husket sitt løfte om å oppreise en budbærer som skulle berede veien for Messias. Men Sakarja er også på linje med søndagsloven, for det er der sabbaten, den dag menneskene alltid skulle huske, blir den endelige prøven. Sakarja representerer en prest av Abijas skift, som er det «åttende» skiftet. Sakarja tror ikke på engelens budskap og blir gjort stum inntil hans sønn Johannes blir født. Når Johannes blir født, trer Sakarja inn i drøftelsen om Johannes' navn, og da taler han. Den profetiske tale i de siste dager er når De forente stater taler som en drage.

Og det skjedde at på den åttende dag kom de for å omskjære barnet; og de kalte ham Sakarja, etter hans fars navn. Men hans mor svarte og sa: Nei; men han skal kalles Johannes. Og de sa til henne: Det er ingen blant din slekt som bærer dette navn. Og de gjorde tegn til hans far om hva han ville at han skulle kalles. Og han bad om en tavle og skrev og sa: Hans navn er Johannes. Og de undret seg alle. Og straks ble hans munn åpnet og hans tunge løst, og han talte og priste Gud. Lukas 1:59–64.

Døperen Johannes tilhører Abias åttende skifte, slik også hans far gjorde. Ved Johannes' omskjærelse, på den åttende dag, blir hans navn forandret. Døperen Johannes representerer dem som er prester, av den fjerde generasjon, som står i paktsforhold til Gud, som forandrer deres navn (fra Laodikea til Filadelfia), besegler dem med paktens tegn, når De forente stater taler som en drage.

Vi er Guds tempel. De profetiske linjene som henvender seg til tempelet, taler til menn og kvinner som enkeltpersoner, og også kollektivt, for Guds menighet er også et tempel. Og naturligvis finnes det et himmelsk tempel, og det er Kristus som bygger Herrens tempel. Det er Han som legger grunnvollen og setter sluttsteinen på tempelet. Når tallet «25» forstås som et symbol, representerer 25 levittene, som blir rensset (atskilt) fra falske levitter i Malaki kapittel tre, og som også blir lutret i det samme avsnittet. I Ezekiel kapittel 40 til 48 blir et symbolsk tempel beskrevet i stor detalj. Livets vann går ut fra det tempelet og fyller jorden.

«Vidunderlig er den gjerning Gud har til hensikt å fullføre gjennom sine tjenere, for at Hans navn må bli herliggjort. Gud gjorde Josef til en livets kilde for den egyptiske nasjon. Gjennom Josef ble hele dette folkets liv bevart. Gjennom Daniel frelste Gud livet til alle de vise menn i Babylon. Og disse utfrielsene var som anskuelsesundervisning; de illustrerte for folket de åndelige velsignelser som ble tilbudt dem gjennom forbindelsen med den Gud som Josef og Daniel tilba. Slik ønsker Gud også i dag å bringe velsignelser til verden gjennom sitt folk. Hver arbeider i hvis hjerte Kristus bor, enhver som vil åpenbare Hans kjærlighet for verden, er en medarbeider med Gud til velsignelse for menneskeheten. Idet han mottar nåde fra Frelseren for å meddele den til andre, strømmes fra hele hans vesen bølgen av åndelig liv frem. Kristus kom som den store lege for å lege de sår som synden har forårsaket i menneskeslekten; og Hans Ånd, virksom gjennom Hans tjenere, meddeler syndesyke, lidende mennesker en mektig helbredende kraft som er virksom både for legeme og sjel. 'På den dag,' sier Skriften, 'skal det være en åpen kilde for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenhets.' Sakarja 13:1. Vannet i denne kilden inneholder legende egenskaper som vil helbrede både

fysiske og åndelige skrøpeligheter.»

«Fra denne kilden flyter den mektige elven som ble sett i Esekiels syn. 'Disse vann strømmer ut mot østlandet og går ned i ørkenen og videre ut i havet; når de føres ut i havet, skal vannene bli helbredet. Og det skal skje at alt levende som rører seg, overalt hvor elvene kommer, skal leve ... Og ved elven, på dens bredder, på denne siden og på den andre, skal det vokse alle slags trær til føde, hvis blad ikke skal visne, og hvis frukt ikke skal ta slutt; den skal bære ny frukt måned etter måned, fordi deres vann strømmer ut fra helligdommen; og frukten på dem skal være til føde og bladene til legedom.' Esekiel 47:8–12.» Testimonies, bind 6, 227.

Esekiels tempel er profetisk symbolikk av høyeste art, og Johannes ble i Åpenbaringen kapittel elleve befalt å måle templet, men å utelate forgården. Når vi gjør nettopp dette med Esekiels tempel, finner vi at de to mest fremtredende tallene i templets mål representerer prestedømmet. 50 alen er det mest fremtredende tallet, og det gjentas 11 ganger som den samlede lengden på hvert portanlegg (Esekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 osv.). 50 brukes også om visse lengder på murer og kamre (42:7–8). Det angir hele portpassasjen fra den ytre til den indre terskelen.

25 alen er det klart nest mest fremtredende målet. Det gjentas 10 ganger som bredden og vidden av portkompleksene (Esekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Samlet danner 50 og 25 de gjennomgående rektangulære mønstrene på 50 ganger 25 for de seks hovedportene. Denne sammenkoblingen av 50 og 25 dominerer den arkitektoniske beskrivelsen av portene som leder inn til de indre områdene. Det finnes ikke noe annet tallpar som gjentas med en slik systematisk hyppighet i selve tempelbygningen.

Levittene trådte inn i aktiv tjeneste ved 25-årsalderen (4 Mosebok 8:24: «fra de er fem og tyve år gamle og derover, skal de gå inn for å gjøre tjeneste i møteteltet»). De tjente inntil de var 50 år gamle (4 Mosebok 4:3, 39, 43; 8:25: «inntil de er femti år gamle»). Dette utgjør nøyaktig 25 år i aktiv tjeneste ($50 - 25 = 25$).

Slik gjenspeiles den 25-årige perioden med levittisk tjeneste direkte i målene på 25 ganger 50 alen som dominerer tempelportene og strukturen – selve stedet hvor levittene tjente.

Hoveddimensjonene i Esekiels tempel, det vil si den seirende kirkes tempel og de hundre og førtifire tusens tempel, er arkitektonisk inntegnet i selve det tempel hvor de skulle tjene; LIKE SOM de førtiseks kromosomene er innbygget i selve det tempel hvor Guds folk skal tjene. Palmoni har satt sin signatur på det individuelle menneskelige tempel og på det kollektive legemlige tempel som skal være hans brud.

Vi vil fortsette disse linjene i den neste artikkelen.

«De som er i ansvarsfulle stillinger, skal ikke la seg omvende til verdens selvnyttende, overdådige prinsipper, for det har de ikke råd til; og om de kunne, ville kristuslignende prinsipper ikke tillate det. Det er behov for mangfoldig undervisning. 'Hvem vil han lære kunnskap, og hvem vil han få til å forstå læren? dem som er avvent fra melken, og dratt fra brystet. For bud skal være på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt.' Slik skal Herrens ord tålmodig legges fram for barna og holdes framfor dem, av foreldre som tror Guds ord. 'For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette

folk. Til hvem han sa: Dette er hvilen som dere kan la den trette finne hvile ved; og dette er forfriskningen; men de ville ikke høre. Men Herrens ord var for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt; for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og bli tatt.' Hvorfor?—fordi de ikke ga akt på Herrens ord som kom til dem.»

«Dette betyr dem som ikke har mottatt undervisning, men har holdt fast ved sin egen visdom og har valgt å handle etter sine egne forestillinger. Herren gir disse prøven, så de enten skal innta sin plass for å følge Hans råd, eller nekte og handle etter sine egne forestillinger, og da vil Herren overlate dem til det visse resultat. På alle våre veier, i all vår tjeneste for Gud, taler Han til oss: 'Gi meg ditt hjerte.' Det er den underdanige, lærevillige ånd Gud ønsker. Det som gir bønnen dens fortreffelighet, er det faktum at den utåndes fra et kjærlig, lydig hjerte.»

«Gud krever visse ting av sitt folk; dersom de sier: Jeg vil ikke overgi mitt hjerte til å gjøre denne ting, lar Herren dem fortsette i sin innbilte vise dømmekraft uten himmelsk visdom, inntil dette skriftord [Jesaja 28:13] blir oppfylt. Dere skal ikke si: Jeg vil følge Herrens ledelse inntil et visst punkt som er i samsvar med min dømmekraft, og deretter holde fast ved deres egne ideer og nekte å bli formet etter Herrens lignelse. La spørsmålet bli stilt: Er dette Herrens vilje? ikke: Er dette oppfatningen eller dømmekraften til —?» Testimonies to Ministers, 419.